

Jukka-Pekka Palviainen

HOIDA HOMMA, KOSONEN

Karisto
Hämeenlinna

Suuret kiitokset Hertra Hongistolle, joka vastasi väsymättä mopomiittiä koskeviin kysymyksiini, ja Marjalle kaikesta avusta ja tuesta.

Lainaus s. 14 Pelle Miljoonan kappaleesta ”Hyvää yötä maailma” (sanoitus Petri Tiili).

© Jukka-Pekka Palviainen ja Karisto /
Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

ISBN 978-951-1-46966-7

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2023



1.

”SÄ ET VOI TEHÄ tätä mulle!”

Jannikan silmät leiskuu kiukkuja. Ehkä niissä on myös vähän surua, sillä ne kiiltelee. Jannika kääntyy kannoillaan, häipyä huoneestani ja pamauttaa oven kiinni perässään.

”Ei paiskota niitä ovia!” isäpuoleni Arto huutaa alakerrasta.

Kohta kuuluu, miten ulko-ovi pamauttaa kiinni.

”Eikö sana kuulu?” Arto karjuu.

Huokaisen syvään. Pakkaan reppuni ja valun alakertaan.

Äiti ja Arto istuu keittiössä ruokapöydän ääressä. Ne näyttää hämmästyneiltä.

”Etkö sä just häipyny täältä ovet paukkuen?” Arto hämmästelee.

”Ei ku se oli Jannika.”

"Vai niin. Ryppyjä rakkaudessa?" Arto virnistää.
Äiti näyttää huolestuneelta.

"Ootko sä nyt ihan varma, että teit oikeen ratkasun?"

"Oon."

Pakkaan reppuuni eväitä. Astun ulos auringonpaisteeseen ja hyppään Skyteam Monkeyn selkään.

2.

VALTSU ON YKSIN SEN sairaalahuoneessa. Se tuijottaa meikäläistä kuin olisi loukannut päänsä uudestaan.

”Mitä hittoa sä täällä teet?”

Yritän esittää hämmästynyttä.

”Mähän käyn täällä joka päivä.”

”Niin, mutta nyt on juhannusaatto.”

Katson Valtsua suoraan silmiin.

”Luuletko sä, että mä annan sun viettää juhannusta yksin?”

Valtsu näyttää ehkä jopa hitusen liikuttuneelta.

”Mitä teiän porukat ja Jannika sanoo?”

Kohautan hartioitani.

”Sanotaan nyt vaikka niin, että toisilla riittää ymmärrystä vähän enemmän ku toisilla. Sitä

paitsi eihän me Jannikan kaa olla ku kavereita, joten en mä ihan tajuu, mitä se meuhkaa.”

”Ehkä te ootte sen mielestä jotain muuta.”

”Se lähti ite kolmeks viikoks draamaleirille ihqun Laten kaa ja kerto siitä just ennen lähtöä. Ei oikeen tunnu suurelta romanssilta tää meiän juttu.”

”Kutsu se sut sentään sinne vierailupäivänä.”

Nousen ylös ja kävelen ikkunaan. Vastapäätä sairaalaa on puisto, jossa on lampi lintuja varten. Joutsenpari lipuu majesteetillisesti keskellä lampea. Olen ymmärtänyt, että heikäläiset on uskollista porukkaa eli pysyy yhdessä sekä myötä- että vastoinkäymisissä.

Muistelen mielessäni teatterileirin vierailupäivää. Kävimme uimassa, pelasimme erilaisia pelejä ja istuimme kanttiinissa juttelemassa mukavia. Jannika oli onnellinen ja innostunut kaikesta, mitä leirillä oli tapahtunut. Niille oli muodostunut oma pieni kaveriporukka, johon ihqu Late tietenkin itseoikeutetusti kuului. Näin sen istuvan toisessa pöydässä naurattamassa paria tyttöä. Jannika vilkuili sinne aina välillä huolestuneen näköisenä. Tai siltä musta ainakin tuntui.

Alan hyräillä: ”Miksi naiset aina rakastuvat renttuihin...”

”Mitä sä laulat?” Valtsu ihmettelee.

”Se on Juliet Jonesin Sydämen biisi. Mun iskä tykkää siitä.”

”Mistä se sulle nyt tuli mieleen?”

”Latesta.”

”Ai sun mielestä se näyttelevä uimari on renttu”, Valtsu naurahtaa.

”Jep. Kaikki näyttelijät, taidemaalarit, muusikot ja kirjailijat on renttuja. Kysy vaikka vanhalta kansalta.”

”Ok. Täällä on muuten yks uus hoitaja. Mä luulen, että se haluaa mua.”

”Sä oot viistoista.”

”Ei sekään oo vissiin ku kaheksantoista. Se on just valmistunu lähihoitajaks.”

”Ja mistä sä päättelet, että se haluaa sua?”

”Kyllä mies vaistoa semmoset asiat.”

”Vai niin. Pelataanko jotain?”

”Onko sulla Uno mukana?”

”Paskooko Late lastenaltaaseen?”

Alan kaivella reppuani. Valtsu leikkii luurillaan.

”Mä laitan jotain musaa. Tulee paremmin juhannusfiilis.”

3.

VALTSU NUKAHTAA. PÄÄTÄN LÄHTEÄ haa-
huilemaan käytäville. Ajattelen, että tyhjät
sairaalakäytävät juhannusyönä on varmasti
jännittäviä.

Valtsun osaston käytävä on tosiaan autio eikä
ketään näy missään. Ohitan hoitajien tilan, jossa
joku istuu selkä käytävälle päin ja tuijottaa näyt-
töä ja hörppii välillä vaaleanpunaisesta mukista
teetä. Naisella on vaaleat hiukset, jotka on leti-
tetty pään päälle. Olen varma, että kyseessä on
kaunis ihminen. Kyllä mies vaistoaa tällaiset
asiat, sanoisi ystäväni Valtsu tähän.

Nainen kääntyy. Se laittaa kätensä rinta-
lastansa päälle.

"Jestas, ku mä pelästyin."

"Sori, ei ollu tarkoitus."

"Mitä sä täällä hiiviskelet keskellä yötä?" nainen sanoo jotenkin sellaisella äänensävyllä kuin tuntisi meikäläisen.

"Mä luin jostain, että jos kiertää juhannusyönä sairaalan käytävät seitsemän kertaa myötöpäivään, niin näkee unessa Jorma Uotisen."

Nainen naurahtaa.

"Miten hän voi?" se kysyy.

"Jorma Uotinen?"

"Ei vaan hänen kuninkaallinen korkeutensa Valtsu Waldemar Valtonen."

Vain yksi ihminen käyttää tuollaista nimitystä Valtsusta ja se on Valtsun isosisko Hansu.

"Mistä sä tiedät, että mä oon kattomassa Valt-sua?"

"Koska mä tunnistin teiät molemmat."

"Mistä?"

"Mä olin joskus Hansun kaveri."

Katson naista hämmästyneenä. Se näyttää vaaleine hiuksineen ja suurine sinisine silmineen lähinnä enkeliltä. Hansun kaverilta se ei ainakaan näytä. Ilmeisesti se huomaa hämmästyksen kasvoiltani.

"Meidän ystävyys päätty siihen, ku Hansu alko viihtyä niissä nykyisissä porukoissaan. Tai ei me

vieläkään riidoissa olla, mutta liikutaan vähän eri piireissä.”

”Pitäiskö mun siis tuntee sut?” pohdin ääneen.

Nainen vääntää kasvoilleen itkuemojin.

”Etkö sä sitten tunne?”

Pudistan päätä hämilläni.

”Mä oon Ellu.”

Mieleeni muistuu tyttö, jolla oli hermostuttava tapa siirtää auki olevia pitkiä hiuksia pois silmiensä edestä ja puhua piipittäväällä äänellä kiinnostavista pojista. Juuri muusta se ei osannut puhua. Jostain syystä möläytän sen, mitä ensimmäisenä tulee mieleeni.

”En mä muistanu, että sä oot noin hyvännäkönen.”

Ellu naurahtaa.

”Kiitos. *I guess.*”

”Tietääkö Valtsu, kuka sä oot?”

”Me tavattiin tänään aika ohimennen, joten en osaa sanoa.”

Eli Ellu tunnisti Valtsun ja Valtsu kuvitteli, että sen tuttavallinen suhtautuminen oli flirttailua. Olisihan se pitänyt arvata.

”Oot sä yksin täällä töissä?” hämmästelen.